

Рекомендуємо прочитати

Колектив Інституту геофізики ім. С.І. Субботіна НАН України щиро вітає Івана Федотовича Дудкіна з днем народження та бажає йому доброго здоров'я і творчої наснаги.

Іван Федотович понад 30 років працював в Інституті геофізики ім. С.І. Субботіна НАН України. Він багато сил та енергії вклав у становлення морських геофізичних досліджень Інституту та десятки разів приймав участь в експедиціях на науково-дослідних суднах НАН України.

Іван Федотович — один з найвідоміших українських мандрівників. У його активі екстремальні спортивні лижні експедиції по Крайній Півночі, гірські сходження на вершини Кавказу, Саян, Тянь-Шаню, Гімалаїв,

Аляски та ін. Пішки, на катамарані, велосипеді, мотоциклі, автостопом здолав десятки тисяч кілометрів по найцікавіших куточках понад 80 країн Європи, Азії, Америки та Африки.

Іван Федотович — знаний в Україні та за її межами фотохудожник. Його світлини демонструвалися на численних фотовиставках в Україні та за кордоном (США, Мексика, Куба, Ліван, Польща, Туніс, Індія, В'єтнам та ін.). Автор численних публікацій про різні екзотичні куточки світу Іван Федотович являє собою чудовий приклад жаги до пізнання світу. Серед його фотопроєктів окремо слід відзначити постійно діючу виставку «Америка. Природа і цивілізація» у посольстві США в Україні. Про високий творчий рівень майстра свідчить відгук Джона Гербста, колишнього посла США в Україні (28.04.2005): «Пан Дудкін — талановитий фотограф, самовідданий митець, культурний посол ...; його фотороботи наскрізь просякнуті флюїдами поетично-романтичного бачення світу ...; мені подобається його тонке відчуття навколишнього світу та повага до людей і місць, які він зображає».

Іван Федотович — член Національної спілки фотохудожників і Національної спілки журналістів України.

У свій день народження Іван Федотович у фейсбуці опублікував коротенький нарис про своє життя, який по справжньому вражає своєю щирістю, людяністю і життєлюбством. За згодою автора наводимо повний текст цього чудового твору.

В.І. Старостенко, В.П. Коболєв

ІВАН ДУДКІН

СЬОГОДНІ, 18 ВЕРЕСНЯ 2022 РОКУ, МЕНІ — 85!

Сьогодні, 18 вересня 2022 року, мені — 85! Це стало приводом для спогадів, роздумів про якість цих 85 і про критерії людського щастя. Про нього говорять усі ще й з давніх-давен. Поговоримо і ми.

Почну з анекдоту. «На день людині для щастя потрібно 8 поцілунків, 7 хвилин любовних обіймів, 2 шоколадки, 3 чашечки кави, один «Maubach» і 748 000 доларів». Схожу думку мають і відомі американські на-

уковці — психолог Даніел Канеман і економіст Ангус Дітоном. За їхньою версією, людина може почуватися сповна щасливою, тільки маючи річний дохід у 75 000 доларів. Якщо більше, велика частина насолоди від життя зникає. Фізіологи це явище пов'язують з «гормонами щастя» ендорфінами і здоровим способом життя. Релігія вбачає щастя в сімейних цінностях. А антична етика й Арістотель вважали щастя «діянням душі на ниві добродетельності».

Щоб висловити свою точку зору, я використаю фантазію, міфологію і реальність. Бог вогню і ковальських ремесел Гефест подарував життя майбутньому сільському ковалю Дудкіну Федоту Михайловичу. Богиня краси і любові Афродіта подарувала життя сільській красуні на Херсонщині Коротуновій Ніні Миколаївні. Вона ж допомогла цим людям знайти один одного в людському натовпі і з'єднала їх в любові. Тоді і моя віртуальна душа отримала надію матеріалізуватися. Бо тільки (!) ці люди із мільярдного людського безмежжя, при певних умовах, могли подарувати мені життя. Але. Щоб отримати цей суперприз унікальної вселенської лотереї, природою передбачена одна жорстка умова. Мої потенційні батьки повинні поєднати свої душі і тіла в любові тільки (!) в період однієї з найдовших ночей кінця грудня 1936 р. Якщо це станеться на місяць, рік раніше або пізніше, вхідний квиток на планету Земля отримаю не я, а зовсім інша людина.

Мені пощастило. Я отримав цей приз. Тому і вважаю, що саме життя і є фундаментом і головною складовою людського щастя. Все інше (великі гроші, наворочені яхти, слава, влада ...) — вторинне. Воно здатне тільки додати до щастя яскравості, блиску, комфорту і радості. Але, щоб ці кайфові додатки мали позитивний ефект, до них треба приєднати здоровий глузд, відчуття міри, гарний смак, моральні принципи ...

А тепер дуже коротко про деякі реперні моменти мого хвилястого руху по життю. Перші 18 років мій рух був обмежений тільки територією села Великі Копані на Херсонщині. Деталі сільського сервісу — вода з колодязя, тепло від дров, світло від газової лампи і майже повна інформаційна ізоляція від

зовнішнього світу. Супермаркет нашій родині заміняв сад-огород площею 80 соток, корова Юлька і рота курей. Дизайн подвір'я — 3 сімейства шпаків в шпаківнях на акації, кілька ластівкових гнізд під стріхою, літня пічка, 2 шовковиці і великий квітник, який я сам садив і доглядав.

Сім'я — батько, мама і я. В кінці 41-го р. у наш дім увійшла велика трагедія. Мій батько загинув на війні. Для нас з мамою почалися надскладні часи по виживанню. Влітку 54-го я вилетів із сімейного гнізда і приземлився в Києві, в столичному Університеті імені Т.Г. Шевченка. Пірнувши в столичне життя, я ніби з ланцюга зірвався. Співав в університетському хорі, займався боксом, відвідував секцію альпінізму, вчився грати на скрипці, грав у шахи за вуз, закінчив вечірню школу інструкторів лижного і гірського спортивного туризму. Звісно, перелік моїх забаганок часто мінявся, а велика генетична потреба кудись «бігти» і «обіймати неосяжне» була постійною.

Любов до мандрів і фотомистецтва збереглася на все життя. Згадую географію деяких моїх експедицій найвищої категорії складності. Лижі, Заполяр'я: Хібіни (Кольський півострів), Карелія, Вовчі тундри, Суна-тундри, гори Біранга (півострів Таймир) ... Гірські пішохідні: Кавказ, Саяни, Тянь-Шань, Піренеї ... Водні, на катамарані: гірська річка Нарин (Киргизія) ... Велосипед: 7 країн Європи, Аляска (США) ... І безліч менш складних. Тільки в пенсійний період я здійснив 36 мандрівок по 27 країнах світу.

У віці 70+ перетнув автостопом американський континент від Тихого океану (Сан-Франциско) до Атлантичного (Нью Йорк і далі до штату Мен) — проїхав приблизно 8000 кілометрів. Цим я замкнув свою сухопутну навколосвітню подорож. Маршрути Київ—Владивосток і Київ—Лісабон подолав раніше.

Дещо про роботу. В молодості за комсомольською путівкою працював на підземних роботах в шахті на Луганщині і на будівництві нафто-насосної станції в тайзі Тюменської області.

За фахом геофізика понад 30 років працював в Інституті геофізики ім. С.І. Суббо-

тіна НАН України, з них більше трьох років — в науковому центрі «Рогбане» в столиці Гвінеї Конакрі (Африка). Також кілька років в якості геофізика плавав на легендарних науково-дослідних суднах «Академик Вернадский» і «Дмитрий Менделеев». На них я здійснив навколосвітнє плавання і відвідав десятки країн і понад 40 екзотичних островів Світового океану.

В царині фотомистецтва здійснив 84 пер-

сональні фотовиставки в 24 містах України і за кордоном. Які у мене проблеми сьогодні? Найбільші і найголовніші дві: жорстока і безглузда війна з Росією і велика втрата зору і слуху. Які у мене радощі сьогодні? Найголовніші з них: ще бачу Сонце і прекрасне обличчя дружини, з якою ми разом насолоджуємося життям вже 56 років. І ще дарує насолоду смак і яскраво-червоний колір мого домашнього вина.